

mente, at dette Forslag ikke var affattet i nøje Overensstemmelse dermed. Thi, sagde det ærede Medlem, naar et militært Ministerium ønsker en Udvidelse i et militært Øjemed, saa kan man altsaa straks gaa hen og ekspropriere i Henhold til denne Lov, hvis den udkommer i den Skikkelse, hvori den her foreligger. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har læst § 1 nøje igennem, thi der staar jo udtrykkelig i § 1: De Arealer, som af Staten skulle benyttes i militært Øjemed, ville, naar fornøden Bevilling dertil foreligger og Forlig ikke ved Ministeriets Foranstaltning kan opnaas med de paagældende Lodsejere, kunne erhverves ved Ekspropriation o.s.v. Det ærede Medlem ser, at der er taget alt fornødent Hensyn til Lovgivningsmagten, thi det er i Regelen Lovgivningsmagten, der kan yde de dertil fornødne Bevillinger; kun naar disse foreligge, kan Ekspropriationskommissionen træde i Virksomhed og ekspropriere Arealerne, hvis det viser sig, at man ikke kan naa til en mindelig Overenskomst. Jeg tror, at det ærede Medlem har overset denne Bestemmelse i Lovens § 1, thi naar denne sker Fyldest, er alt Hensyn taget til Lovgivningsmagten, idet Lovgivningsmagten da kan foretage det, som det ærede Medlem ønsker, at man skal foretage i hvert enkelt Tilfælde: undersøge Sagen og se, om der virkelig er Anledning til den Udvidelse, som der kan være Tale om i hvert enkelt Tilfælde. Det ærede Medlem havde ikke noget imod, at der gaves en Lov for enkelte Tilfælde, han vilde kun ikke have en saadan Lov i al Almindelighed. Det forekommer mig højst unødvendigt, at man fra Regeringens Side hver Gang skal gaa til Lovgivningsmagten, naar der foreligger Tilfælde, hvor det er nødvendigt at ekspropriere et Areal i et eller andet Øjemed til militært Brug; og derfor har jeg ment, at det var naturligt at lade denne Lov gælde i al Almindelighed og ikke blot for de enkelte Tilfælde, som foreligge, idet der jo selvfølgelig kan opstaa andre lignende Tilfælde, snart med Hensyn til Eksercerpladser, snart med Hensyn til Byggegrunde til militære Etablissementer. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen Risiko ved at vedtage en Lov, der gælder i al Almindelighed, og jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, idet jeg erklærer mig villig til, som jeg tidligere har gjort opmærksom paa, at forhandle med Udvalget angaaende Sammensætningen af Ekspropriationskommissionen og om fornødent om at skabe en Appellinstans for de vedkommende Lodsejere.

Brandes: Jeg har læst ganske rigtigt, hvad der staar i § 1. Der staar: „naar fornøden Bevilling dertil foreligger”. Men det vil sige, naar der er givet Militærmyndighederne Bevilling til at erhverve et Areal; der er ikke Tale om, at der gives dem en Bevilling til Erhvervelse af Arealet ved Ekspropriation. Naar dette kommer til, er det Grundlovens § 82, som kommer til Anvendelse: at ved en særlig Lov skal der gives Ret til at ekspropriere. Og naar man altsaa her gennem dette Lovforslag i alle Tilfælde, hvor der er en Bevilling, vil give Militærmyndighederne Ret til at ekspropriere, kommer man udenfor dette, som var Forudsætningen for Grundlovens § 82, at der skulde søges til Lovgivningsmagten for der at finde Hjemmel for, hvor vidt man skulde ekspropriere eller ej. Et er at faa en Bevilling til at erhverve Arealer, hvis man kan komme overens med dem, der eje dem, et andet er at faa Bemyndigelse til at anvende Ekspropriation. I øvrigt skal jeg gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at der for Resten slet ikke ved dette Lovforslag er Tale om en Bevilling til at erhverve de Arealer i Helsingør Kommune, som Lovforslagets Motiver omhandle, thi det er jo Helsingør Kommune, som skal erhverve dem, slet ikke Staten. Altsaa, der foreligger ikke en Gang her et Spørgsmaal om særlig Bevilling til at erhverve dette Areal, som er det særlige Tilfælde, der har medført dette Lovforslags Forelæggelse af den højtærede Forsvarsminister. Men jeg fastholder absolut dette, at Grundlovens § 82 vil have, at man i hvert særligt Tilfælde eller Klasse af Tilfælde, saaledes som jeg tror, det er blevet fortolket tidligere af vore juridiske Autoriteter, maa søge til Lovgivningsmagten. Man kan ikke med Rette, mener jeg, overfor Grundlovens § 82 gennemføre et Forslag til Lov, der er saa omfattende som det, der her er Tale om, og hvor der oven i Købet i Titelen tales om Ekspropriationer i militære Øjemed i al Almindelighed, og under dette kan jo meget falde ind, ligesom der ganske sikkert under det Ord, som anvendes i § 1: „Arealer, som af Staten skulle benyttes i militære Øjemed”, ogsaa vil kunne komme overmaade meget ind, som man maaske ikke ved denne Lejlighed her har tænkt paa. Jeg fastholder min Stilling, der er den, at det paa ingen mulig Maade vil være Forsvarsministeren til Hinder i at opnaa det, han i Øjeblikket har Trang til, altsaa Udvidelsen af Øvelsespladsen i Teglstrup Hegn. Min Stilling er altsaa i Virkeligheden meget imødekommende overfor den højtærede Mini-